

Nr 112.

Av herrar Hægglom och Svensson i Krokstorp, *angående vissa
lättnader i fastighetsbeskattningen.*

De skatteökande verkningarna av de vid 1952 års fastighetstaxering höjda taxeringsvärdena börjar nu kunna överblickas sedan fastighetsskatt enligt de höjda taxeringsvärdena debiterats fastighetsägarna. Utöver den allmänna höjning av den kommunala fastighetsskatten, som följt av att repartitionstalet inte sänkts i anslutning till taxeringsvärdenas höjning, har därvid kunnat iakttagas, att fastighetsskatt kommit att uttagas för förut skattefria fastigheter, då dessa på grund av penningvärdets fall blivit åsatta nya taxeringsvärden, som ligger över den gräns för skatteplikt, som bestämmes i kommunalskattelagens 4 mom. av § 4. Den höjning av den kommunala fastighetsskatten som åtföljt taxeringsvärdehöjningen har även medfört en för folkpensionärerna kännbar höjning i deras beskattning. För folkpensionärernas beskattning gäller ju, att vid taxering till inkomstskatt sådan hänsyn är anbefalld vid taxering av pensionsförmånerna, att för folkpensionärer i små omständigheter inte pensionsförmånen skall verka höjande på inkomstskatten. Någon anvisning om dylikt hänsynstagande i fråga om fastighetsskatten föreligger inte, varför den höjda fastighetsskatten för folkpensionärer i små omständigheter men ägare av bostadsfastigheter, som de med sparsamhet skaffat sig, kommit att kännas orättvist betungande.

Vi är av den uppfattningen, att fastighetsskatten bör avskaffas på grund av dess uppenbart orättvisa verkningar. Särskilt kommer dessa till synes i fråga om den skatt på små bostadslägenheter, som människor skaffat sig genom umbärande och sparsamhet. Livet igenom får ägare till sådana fastigheter betala en extra tribut till kommun och landsting, medan de som inte inriktat sig på att själva sörja för bostadsanskaffning inte behöver bära en sådan beskattning.

Vi anser i avvaktan på att Kungl. Maj:t effektuerar riksdagens hemställan om förslag till fastighetsskatternas borttagande den partiella reformen vara särskilt motiverad, att gränsen för skatteplikt enligt mom. 4 § 4 kommunalskattelagen höjes i nivå med penningvärdets fall samt att taxeringsnämnderna medges möjlighet att befria folkpensionärer från erläggande av fastighetsskatt. För kommunernas och landstingens ekonomi

torde sådana skattelindringar inte vara av någon nämnvärd betydelse, medan de däremot är av betydelse för skattebetalare, som för sin existens är beroende av sociala hjälpåtgärder, vilkas realvärde sjunkit till följd av penningvärdeförsämringen.

Vi hemställer därför,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t ville begära förslag till sådan ändring av kommunalskattelagen, som vi här ovan förordat.

Stockholm den 22 januari 1953.

Einar Haeggbloom.

Sven Svensson
i Krokstorp.